

ogfaa de andres Stilling. I en Henseende maa jeg sige, at jeg vil understrege, hvad det ærede Medlem har sagt. Han omtalte Redningsmandstabetovre paa Vestkysten og erklærede, at her fandt man Lønninger, som vistnok Nøgtsdagen vilde blues ved, at den danske Stat yder Folk, som ere i en saadan Bestilling. Denne Udtalelse har jeg ikke Grund til at være i særlig Grad misfornøjet med, navnlig da det ærede Medlem tilhører Flertallet her i denne Sal. Hvis den Opfattelse ret kommer op, at Staten byder fortjente Mænd Lønninger, som man maa blues ved at byde dem, saa haaber jeg, at den Tid maa ikke være fjern, da man alvorlig tager fat paa at forbedre disse Folks Vilkaar. Men naar det ærede Medlem samtidig dermed ikke blues ved, at man giver andre Mænd lave Lønninger, saa tror jeg ikke, at hans Blisfel i denne specielle Henseende er af lynderlig ægte Natur. Jeg tror, der er en hel Del forlorent ved den.

Det ærede Medlem omtalte endvidere mit Partis Stilling i Folketinget, og hvorledes et Medlem af mit Parti havde udtalt sig, og brugte der en Udtalelse, som jeg maatte kunde betegne som mindre smagsfuld, men som jeg ikke skal opholde mig ved, da jeg har lagt Mærke til, at det ærede Medlem, naar han rider paa den Art Udtalelser, bruger dem i Flæng over for Benner og Modstandere, og jeg tør altsaa ikke opholde mig derved. Det ærede Medlem sagde, at min Partisfælle havde bestyldt Ministeren for, at han havde givet Løfte om en forbedret Stilling for visse Klasser af Statsbanearbejdere. Det forholder sig saaledes, at en af mine Partisfæller erindrede Ministeren om, at han havde udtalt sig til Gunst for en saadan Lønningsforbedring, og det forholder sig aldeles ikke, som det ærede Medlem vil give det Udseende af, at Ministeren havde sagt, at denne Udtalelse over for Ministeren var uberettiget. Nej, tværtimod! Ministeren sagde til det Medlem i det andet Ting, som fremtom med denne Udtalelse, at han i Stedet for at sige, at Ministeren ved een Velsighed havde brugt en saadan Udtalelse, meget godt kunde have sagt, at Ministeren havde brugt den ved to Velsigheder, og Ministeren nævnedes, at han ved to Velsigheder havde udtalt sig for en Forbedring af Statsbanearbejdernes Løn, nemlig ved Finanslovens 2den Behandling og til lige ved Behandlingen af Jærnbaneløven — som laa for i det andet Ting —, men Grunden til, at Ministeren ikke paa dette Punkt var gaaet med til det, var den, at han sølte sig bunden af Statsbanedriftsloven, som jo skulde til Revision i den nær-

ste Fremtid. Altsaa, Ministeren erkendte, at der blandt disse Banefunktionærer var Trang til en Lønningsforbedring, og gav altsaa min Partisfælle Ret i hans Betragtningssmaade.

Naar det ærede Medlem som Motiv til ikke at gaa med til en Lønningsforbedring for de Funktionærer, her er Tale om, nævnedes Hensynet til Pensionerne, skal jeg ikke komme ind paa de Betragtninger, som det ærede 3dje Medlem for 7de Kredts (Madsen-Nygdal) har gjort gældende, og som jeg fuldt ud slutter mig til, men jeg skal dog tillige anføre, at de Pensioner, der er Tale om, maa det store Flertal af de paagældende selv betale og skaffe sig ved at asse en Del af deres Lønning dertil. Altsaa det er ikke noget saa absolut Gode, som man vil give det Udseende af. Det er i alt Fald ikke noget, man giver dem fuldt ud, men de maa selv yde Bidrag dertil. — Det ærede Medlem havde ogsaa den Betragtningssmaade, at der her var Spørgsmaal om Anvendelsen af Statteydernes Penge; han talte om, at det var navnlig Producenterne, der maatte betale de høje Statter, og at det er derfra, man tager Penge til de Lønningsforbedringer, her er Tale om. Jeg vil i Modsetning hertil gøre gældende, at der her er Tale om Arbejdere og Funktionærer ved en produktiv Virksomhed, en Virksomhed, som bringer ubyre Fordele for vort hele Samfund; naar man altsaa forhøjer deres Løn, giver man dem noget mere af de Værdier, de ere med til at skaffe til Beje, end de faa for Øjeblikket, og jeg kan ikke gaa ind paa den Betragtningssmaade, at det er Statteyderne, der skulle blokkes for Ydelsene til disse Folk. — Og hvad det angaar, at Stillingerne ere søgte, og at det ærede Medlem endogsaa vilde anføre, at der af den Grund ikke var nogen Anledning til Lønningsforbedring, kan jeg forsikre det ærede Medlem, at der gives ikke nogen Bestilling i Samfundet, som er saa elendig, at den ikke er stærkt søgt. Der er nemlig altid Folk, der have det saa usfelt og daarligt, at de i Overtaal søge selv de mest elendig lønnede Bestillinger. Det er altsaa ikke noget Bevis for, at der her foreligger gode, økonomiske Stillinger, at de ere stærkt søgte, det er et Bevis for den almindelige fattigdom, der er i Landet blandt de Folk, som søge disse Pladser. Jeg vil ogsaa gøre opmærksom paa, at man i Almindelighed, naar der er Tale om Lønninger, ikke spørger efter, hvor stort Tilbud, hvor stor Efterspørgsel der er. Er der Tale om højere Lønninger, om Embedsmænds Lønninger i Almindelighed, gaar man ikke ud fra, om der er et stort